

БОРБА®

Катедралният храм “Св. София” в Охрид

Цар Борис I Покръстител

Цар Борис I – Покръстител

Българската държава на Балканския полуостров е основана от хан (кан) Аспарух през 679/681 г. Той се е ползвал с всеобщо уважение на поданиците си и е бил носител на изключително голяма власт, която проявявал неограничено в действията си. Това дало възможност, използвайки тази неограничена власт, наследниците му да откъснат народа от езичеството и да го въведат във вяра на основата на говоримия български език, да обедини разпокъсаната държава. Това се отдало най-вече на хан Борис I – син на Пресиян, заел престола от 853 до 889 г. През неговото управление българският народ е минал официално към християнството, и то към източната (византийската) православна църква (865 г.). Покръстването имало изключително значение за сплотяване на българи и славяни, което не минало без бунтове от страна на недоволни от него боляри. Бунтовете били потушени с голяма строгост. След настъпилния мир в държавата ханът обърнал изключително внимание за утвърждаване на славянобългарския език в богослужението, с което се слага основа за създаването на оригинална и преводна славянска книжнина, която от България се разпространява на изток към Русия и на запад в Сърбия. В този период царят покръстител се възползва от апостолската дейност на Климент Охридски и заедно с него съставят план за богослужение на български език. Подготвят се свещеници и се преписват книги. Строят се седем църкви в главните центрове на царството и се започва повсеместно манастирско строителство, като се стига до положението именно манастирите да станат хранилища на културни ценности и ръкописи. Това е времето, когато е построен катедралният храм “Св. София” в Охрид, манастирът “Св. Наум” на брега на Охридското езеро и голямата базилика до стените на Плиска.

Печатът на цар Борис I

Привършил голямото дело по покръстването, Борис I предал властта на първородния си син Владимир и се оттеглил в манастир. Владимир взел страната на недоволните от покръстването, което накарало оттеглилия се в манастир цар да го отстрани от властта и да предаде властта (чрез народен събор) на втория си син Симеон, и отново в манастира да дочака края на земния си живот (2 май 907 г.).

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Пануковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 60, брой 6

Книжка сто деветдесет и осма

Ноември 2011

Приветствие

на Централния управителен съвет
на Българския национален фронт, Инк. (БНФ, Инк.),
във връзка с Рождество Христово и настъпващата 2012 година

Скъпи съотечественици, съидейници, съмишленици и приятели на идеите на БНФ, Инк., Българската политическа емиграция, членуваща в редиците на БНФ, Инк., заедно с българския народ в продължение на повече от 60 години води борба за освобождение на Родината ни от тоталитарно-комунистическата власт и влиянието ѝ върху съдбините на България. Днес тази борба е още по-наложителна, защото отечеството ни изживява изключителни моменти, от които действително зависи **да бъде или не**. Съвременници сме на експанзията на комунистическата партия, преименувана в социалистическа, в опитите ѝ да овладее на всяка цена и при всички обстоятелства политическата и икономическа власт в България и да я тласне в нова посока на вътрешноикономическото ѝ развитие и външнополитическите ѝ приоритети. За целта, използвайки допуснатите грешки в управлението от имащата властта партия и наивността на някои политически сили, тя отново е отправила поглед и не само поглед, но и упорито работи за завземане на властта, както това направи в изгрева на т.нар. преход. Преходът, който не беше нищо друго освен подготвени действия от комунистическия идеологически мозъчен тръст за продължаване на властването си под нова форма, но с непроменено съдържание.

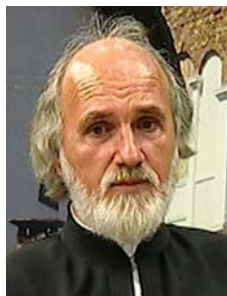
В името на мирния, спокоен и градивен труд на българския народ, в името на слагане край на хаоса, предизвикан от участието на комунистите във властта, и в името на възтържествуване на правдата, справедливостта и законността нека отдадем сили и умения, събрани в името на единството на българщината, под един покрив и под закрилата на православието да служим на отечеството ни, което, освободено от натрапниците чуждопоклонници, да пребъде във вековете.

В навечерието на Рождество Христово и настъпващата 2012 година ви пожелаваме здраве и дълголетие.

Нека Бог бъде с нас в справедливата ни борба, за извоюване на достойно място на Родината ни в семейството на европейските народи и в света.

ЦУС на БНФ, Инк.

Благословена Нова година

Настъпва и новата 2012 година. Ние всички не преставаме да очакваме от бъдещето да бъде честито и благословено. Един общ копнеж за по-големи успехи, лични и общи, и за по-честита съдба обединява всички хора по всяко време, но с особена изразителност това се вижда при тържественото посрещане на всяка Нова година.

Ще бъде ли годината, която идва, такава, каквато ние я желаем? За нас, вярващите хора, това зависи преди всичко от Божието благословение. Но ние също така знаем, че то зависи и от нас, за да получим заслужено това благословение.

Първото условие, за да получим Неговото благословение, е нашата вяра да не бъде мъртва, а жива, доказана с дела, признак на истинско християнство. Няма по-голямо щастие от това да познаем своя Творец и вярно да Му служим. С това нашият живот се поставя на правилен път. Да познаваме Бога, значи да имаме здрава надежда и опора в живота и да се избавим от грижи, беди и страдания. В трудния път на живота Христос е нашето прибежище, затова нека оставим всеки страх и грижа за своето бъдеще и да се предадем всецяло в Неговите ръце.

Второто условие е като истински просветени християни да следваме Завета на Господ Иисус Христос: “Любите друг друга”, “Да вси единобъдът...” Всички християни произхождат и изповядват вярата си в Троицния Бог: с една уста, с едно сърце всички изповядват и се покланят на разпнатия за нас Христос. Той е центърът на тяхната вяра, на техните служби, песнопения и славословия. Христовият кръст обединява и въодушевява всички християни по света. Има само едно начало да се спаси светът – Христианизираното начало, че всички са братя помежду си.

Да живеем и “служим Богу с обновен дух” (Римл. 7, 6) и да не забравяме никога добрите обещания, които даваме, и да бъдем усърдни в изпълнението им. Така Новата година ще умножи нашата радост и ще усили нашите надежди.

Честита Нова година!

Отец ик. Йордан Н. Василев

Новогодишен поздрав към българите по света

Честита Новата година на българите по света, да помнят майката Родина и бащината си земя.

България е днес свободна, върви към светли бъднини, защото сила благородна огрява нашите души.

Народът ни е тук ограбен от мафиоти чужденци, като сираче е оставен без скъпоценните пари.

Но българският дух е силен, злините той ще победи и няма да е вече беден, а към победа ще лети.

Дванадесет хиляди години живее българският род и след големите победи създал великия народ.

Велики българи, живеете по всички краища на света и песен огнена запейте за златна бащина земя.

Инж. Кирил Крумов – Враца

СЪЮЗ НА РЕПРЕСИРАНИТЕ В БЪЛГАРИЯ СЛЕД 9 СЕПТЕМВРИ 1944 Г.

Ръководството на Съюза на репресираните в България след 9 септември 1944 г. поздравява всички антикомунисти и репресирани във връзка с наближаващите Коледни и новогодишни празници с пожелание за здраве и дълголетие.

Борбата – никога повече комунизъм в България – продължава!

Д. Радин, председател на СРБ след 9 септември 1944 г.

Избори

Едно от условията преходът от тоталитаризъм към демокрация да стартира успешно и да се извършва в съгласие със съществуващата конституция е строго изпълнение на съществуващото законодателство. Когато тези изисквания не се изпълняват с мисълта, че те могат да бъдат дезавуирани, че преходът ще да стане въпреки тях и се партизанират, страницата на демокрацията и свободата се затваря, за да се даде място и се отвори тази на превратното тълкуване на законността. И тези противоконституционни действия дошлата на власт върхушка узаконява с допълнение или изменение на конституцията, а не рядко и с приемане на нова конституция.

Открит остава въпросът **как и защо** у нас, в България, преди 22 години “преходът” тръгна по втория път и оттогава нито излизаме на спасителния бряг на истинската, цивилизована демокрация, нито успяваме да отстраним препятствията, оставени по пътя към нейното осъществяване от ратниците на комунистическото строителство. **Как и защо** след отхвърлянето на комунистическата диктатура на политическата арена излязоха не десетки, а стотици политически субекти, на които програмните идеологически и тактически пътища са еднопосочни, а действията ги изправят на барикадите един срещу друг, което продължава и до днес? И за забелязване е, че това противоборство по невидими пътища се импулсира за нови и нови борби, като основният въпрос – **коя е причината за злината?** – се тласка за разрешаване в едно бъдеще неопределено време.

Отговорът е еднозначен!

Затова, защото архитектите на българския преход (мозъчният тръст на комунизма) бяха закодирани в него той никога да не бъде извършен. Ако обаче бъде осуетен залогът, ръководните места и при новата обстановка да бъдат заети от правоверни на комунизма функционери и гравитиращите около тях в миналото доносници, информатори и сътрудници на бившата Държавна сигурност. Тя, Държавна сигурност, имаше начин чрез изваждане на показ на досиетата им, ако при “непослушание”, да ги изхвърли извън борда на кротко окопалите се в нея “демократи антикомунисти”, за каквито се представяха пред обществеността. За архитектите и строителите на българския преход той беше силно охранявана бариера от правоверни марксист-ленинци и пазителите им – органите на Държавна сигурност, в чиито барикади да намерят интелектуалната си и политическа смърт не само борещите се за осъществяване на истински преход, но и само мислещите за него.

Резултатите са пред нас! Вместо изчистване пътя на България към демократично развитие от функционерите на тоталитарно-комунистическата власт, се оказва, че те са тези, които и занапред ще развяват привидно знамето на демокрацията, а фактически ще копаят нейния гроб. Трагично, но факт!

Изборите за президент, вицепрезидент, кметове на общини, кметове на кметства и общински съветници отшумяха. Оторизираните органи – Централната избирателна комисия, получила от общинските и секционните комисии изборните резултати от първия и втория тур на изборите, ги оповести.

За президент и вицепрезидент на Република България при втория тур на изборите бяха избрани кандидатите на управляващата партия ГЕРБ **г-н Росен Плевнелиев** и **г-жа Маргарита Попова** (вж. табл. 1).

След втория тур на изборите за общински кметове и кметове на кметства Централната избирателна комисия оповести резултатите (вж. табл. 2 и 3, за резултатите от изборите за общински съветници вж. табл. 4).

В потвърждение на това, което казваме, комисията по досиетата предизборно излезе с доклад, че 276 от кандидатите за кметски кресла, предложени от партиите, участващи в изборите,

са били сътрудници на бившата Държавна сигурност – репресивния апарат на комунистическата партия (сега социалистическа). Ето и по бройки от кои партии са предложени:

Движение за права и свободи – 59.

Българска социалистическа партия – 43.

Партия ГЕРБ – 26.

Партия “Ред, законност, справедливост” – 20.

Коментарите кой на кого служи и кой кого обслужва са излишни!

Останалите сътрудници на Държавна сигурност, предложени от политическите партии за кметове – до числото 276, са по предложение на другите политически сили.

Този факт – че сътрудници на Държавна сигурност се предлагат за кметове от политически-те партии, които заявяват принадлежността си към център-дясното политическо пространство (освен БСП), само по себе си говори твърде много и смущаващо за тяхната чистота и борбата им за демокрация. **Той, разбира се, не е неочакван. Той потвърждава това, което се върти в главите на гражданите. На кого служат самите партии, които ги предлагат, и на кого ще служат те – кметовете, посочени от тях.** Ето тук най-ясно “изплува” търсеният отговор във връзка с така наречения преход – **как и защо** така се случи, че преди 22 години той не покри очакванията на народа. Подобни данни Комисията по досиетата изнесе за различни сектори на политическия и икономическия живот – в областта на образованието, здравеопазването и други сектори на публичната администрация. И какво?... Нищо! Нищо, защото както казва народът: “Вълк не се пуска в кошарата да пази овцете.” Това именно направиха “големите демократи” в зората на демокрацията, за да берем днес плода на лъже демокрацията. Те посадиха зрънце-то, подадено им от червените глашатаи като първи ешелон, което се отгледа от втори, трети и четвърти и засипа със зърната си надеждите на българския народ за демокрация и свобода.

Както се развиват събитията, не е далеч денят, в който неузрели още политици, не един, а много, ще се помъчат както този кандидат-президент в предизборната кампания да ни внушат, че обичта към България преминава през обичта към една друга държава. Отговорно трябва да заявим, че такива изявления бяха на дневен ред в едно друго време. Сега е вече късно. Тук, в България, сега няма чужди щикове, на острието на които да поднесат на “блюдо” властта, за да деребействат получилите я над българския народ. Тук е мястото да отбележим, че и тогава обичта към родината никога не е била производна от обичта ни към друга държава. Днес да се говори това най-малкото е лош усет за реалностите и лоша услуга на партията, към която принадлежи. Но тук е мястото да отбележим, че въпреки това обичта на българите към родината нито тогава, нито сега е била производна на каквото и на когото и да било. Народът узрява от ден на ден.

Все пак да не загубваме вяра, че и за българската демокрация ще задуха попътен вятър! Това ще рече да не изхвърляме платната, които ще са необходими да вдигнем за пътя ни към нея.

Затова Германия върви напред!

Агентите на Щази под лупа до 2019 г.

Бундестратът (горната камара на германския парламент) прие закон за уволненията на бившите агенти на Щази, съобщиha световните медии. Според новите наредби до 2019 г. в държавните институции ще се правят проверки за сътрудници на тайните служби на бившата ГДР. Според стария закон те трябваше да приключат още тази година. Разширен е и списъкът с длъжности, чиито изпълнители подлежат на проверка.

Къде сме ние?

Избори 2011 г. – 30 октомври, за президент и вицепрезидент на Република България, за кметове на общини и общински съветници

Общо население на България	7 364 570 души
Имащи право на глас	6 933 748 души
Упражнили правото си на глас	3 593 751 души
Процент от имащите право на глас и гласувалите	51.83%

Таблица 1

КАНДИДАТ-ПРЕЗИДЕНТСКИТЕ ДВОЙКИ В БОРБАТА ЗА “ДОНДУКОВ” 2 (ПОДКРЕПА, ПОЛУЧЕНИ ГЛАСОВЕ, ПРОЦЕНТИ)

№ по ред	Име и фамилия на кандидат-президентската двойка	Подкрепяна от	Получени гласове	Проценти (%)
1	Меглена Кунеав Любомир Христов	Иниц. к-т	470 808	14
2	Росен Плевнеливе Маргарита Попова	ГЕРБ	1 349 381	40.11
3	Сали Ибрям Валентина Гоцева	Нац. движение “Единство”	41 837	1.24
4	Румен Христов Емануил Йорданов	СДС	65 761	1.95
5	Мария Капон Николай Кисъов	ЕНП	30 665	1.95
6	Стефан Солаков Галина Василева	НФСБ	84 205	2.50
7	Регистрация в ЦИК, няма кандидат	–	–	–
8	Ивайло Калфин Стефан Данаилов	БСП	974 300	28.96
9	Волен Сидеров Павел Шопов	Атака	122 466	3.54
10	Регистрация в ЦИК, няма кандидат	–	–	–
11	Регистрация в ЦИК, няма кандидат	–	–	–
12	Алексей Петров Николай Георгиев	Иниц. к-т	31 513	0.94
13	Никола Ненчев Жеко Иванов	БЗНС	9829	0.29
14	Атанас Семов Поля Станчева	РЗС	61 797	1.84
15	Павел Чернев Анелия Делчева	ИХН	8081	0.24
16	Димитър Кожухаров Камелия Тодорова	Иниц. к-т	6989	0.21
17	Красимир Каракачанов Даниела Симитчиева	ВМРО-НИЕ	33 236	0.99
18	Андрей Чорбанов Ангел Мирчев	БДО	6340	0.19
19	Николай Василев Владимир Савов	Иниц. к-т	54 125	1.61
20	Светослав Вучков Венцислав Мицов	Иниц. к-т	54 125	1.61
21	Венцислав Йосифов Емилиян Димитров	Иниц. к-т	7071	0.21

Съкращения на имената на партии в таблица 1:

БДО – Българска демократична общност

ВМРО – Вътрешна македонска революционна организация

ПХН – Партия на хората от народа

РЗС – Ред, законност, сигурност

БЗНС – Български земеделски народен съюз

ПДБ – Партия “Другата България”

ДСБ – Демократи за силна България

БСП – Българска социалистическа партия

Иниц. к-т – Инициативен комитет

ЕНП – Единна народна партия

НФСБ – Национален фронт за освобождението на България

СДС – Съюз на демократичните сили

НД – Национално движение

ДПС – Движение за права и свободи

От получените в изборите на 23 октомври 2011 г. резултати (отбелязани в таблица 1) е видно, че двете двойки кандидати, получили най-много гласове, които ще се борят на втория тур (на балотажа) на 30 октомври 2011 г. за президентския и вицепрезидентския стол, са: Росен Плевнелиев и Маргарита Попова, поддържани от ГЕРБ, получили 1 349 381 гласа, срещу Ивайло Калфин и Стефан Данаилов, поддържани от БСП, получили 974 300 гласа.

Какво е впечатляващото, което може да се отбележи след първия тур на изборите за президент и вицепрезидент

1. Големият брой – 229 884 недействителни бюлетини. Нещо, което не се е случвало на избори след 10 ноември 1989 г. От този брой бюлетини 134 104 са пуснати в избирателните урни непопълнени, т.е. празни, и 26 180, на които неправилно е поставен знакът “X” и също броящи се за недействителни.

2. Според оповестените данни от опозицията 400 хиляди граждани, а според ГРАО (водещата на отчет гражданите организация) такива са 12 000 граждани, които са лишени от право на гласуване и са поместени в забранителните списъци поради това, че за същите не е посочен постоянен адрес.

3. **Деветина германски наблюдатели** на изборите са установили нарушения, които според тях опорочават изборите. За тях те са изпратили сигнал до ЦИК. **Датски наблюдатели** (делегираны за изборите) също са констатирали сериозни проблеми с вота на 23 октомври. Те казват: “Такъв хаос и такива нарушения никога не сме виждали. И нямаше да може да си представим, че съществуват в Европа. Наистина е трудно да проумее човек, че демокрацията може да бъде разбрана по този начин.”

По този повод проф. Михаил Константинов – изборен експерт, отговарящ на въпроси на в. “Република”, казва: “Нищо страшно не е станало.”

Въпрос: Проф. Кослантинов, какво мислите за призивите в София и други населени места да бъдат касирани изборите?

Отговор: Ако призивите се отнасят за президентските избори – пълен абсурд. Става дума за национален вот и за да бъде отменен, трябва да избухне война или да има някакво природно бедствие. Относно София положението също е желязно – няма начин да се касират. Единствена възможност е в по-малките населени места, и то за местната власт.

Въпрос: Много се говори за хаоса по време на вота. Според вас защо се стигна до такова обръкване?

Отговор: **Наистина, това беше най-слабата организация на избори.** Натрупах се много фактори, които повлияха, но всъщност нищо от тези неща не е повлияло на резултатите. Нищо страшно не е станало. Например говорим за грешки в протоколите. Такива винаги има, но става дума за сбъркан подпис, да речем. Тези факти не засягат числата, записани в протоколите, те просто си остават верни...

4. **Българите извън България**, гласували за президент на 23 октомври 2011 г., са общо 50 499, живеещи на територията на 58 държави, които са гласували най-вече за следните кандидати:

- с бюлетина 8 за Ивайло Калфин – Стефан Данаилов – 20 686 гласа, 41%;
- с бюлетина 2 за Росен Плевнелиев – Маргарита Попова – 15 130 гласа, 30%

- с бюлетина 1 за Меглена Кунева – Любомир Христов – 5500, 11%;
- с бюлетина 3 за Сали Ибрям – Валентина Гоцева – 2613 гласа, 5.1%;
- с бюлетина 9 за Волен Сидеров – Павел Шопов – 985 гласа, 1.95%;
- с бюлетина 20 за Светослав Вучков – Венцислав Мицов – 1020 гласа, 2.02%.

Останалите гласове са подадени за други кандидатпрезидентски двойки.

По наше мнение денят на изборите премина при повишено политическо брокерство, което тази година по активност превиши това на всички преминали избори. Политическите страсти показаха необузданост, която, прибавена към допуснатите административно-технически грешки, създадоха атмосфера, близка до опорочаване на проведените избори.

По тези случаи главният прокурор на Република България г-н Борис Велчев излезе с пояснение, че за лошата организация на изборите не се носи наказателна отговорност, а само административна и може би политическа, и че не всяко нарушение на изборния кодекс е престъпление по смисъла на наказателния кодекс. “Когато сме сезирани за конкретен случай, добавя той, ние ще вземем съответните мерки.”

Ние смятаме, че действително бяха допуснати организационни слабости по отношение подготовката и най-вече по провеждане на изборите, което, ако е от естество да подмени вота на гласувалите граждани, това не може нито да бъде премълчано и “заметено в небитието”, нито отминато в движение. Затова нека с разум съдействаме да се установи **не правото на силата, независимо какъв е нейният израз, а силата на правото, на законността!** Нека ни бъде позволено да насочим вниманието и погледа на политическия елит, имащ претенции да ръководи съдбините на родината ни, към онези времена от развитието на България, в които **над законите е бил само Бог и пред тях всички са били равни!**

Винаги, когато в българската държава властта е служила единствено и само на интересите на народа, тя е била на върха на своя просперитет. А когато е изпълнявала и се е движела по ръба на партийните поръчения, когато пред законите не всички са били равни и те са се изпълнявали избирателно, тя е ставала жертва на 180-годишно, 500-годишно или 45-годишно авторитарно диктаторско управление.

В днешно време това не трябва да се допуска!

31 ОКТОМВРИ 2011 Г.

Според преброените гласове от секционните избирателни комисии и представените протоколи в ЦИК отбелязваме, че българският народ си е казал тежката дума кои да бъдат президентът и вицепрезидентът на България за следващите пет години.

Кандидатите за президент и вицепрезидент на Политическа партия ГЕРБ г-н Росен Плевнелиев и г-жа Маргарита Попова на втория тур на изборите получиха предпочитанията и доверието на 55.8% от избирателите и заслужиха техния вот да заемат високите и отговорни постове в държавата.

Следващите кандидати, получили най-много гласове при първия тур на изборите на 23 октомври 2011 г., господата Ивайло Калфин и Стефан Данаилов, издигнати от БСП, явили се на втория тур, получиха подкрепа от 44.2% от гласувалите граждани.

В това може би именно се състои и голямата политическа игра на г-н Доган с гръмогласната му декларация, че на втория тур гласуващите в смесените райони на страната ще застанат зад кандидатурата на Калфин и Данаилов, което не се случи. С тези свои действия г-н Доган, за кой ли път вече, доказва, че той е човекът, който ще каже кой да бъде носител на върховната власт в България.

Победата на ГЕРБ в президентските избори и тази, най-вече на общинските в областните градове, недвусмислено даде възможност на ГЕРБ да съсредоточи в ръцете си цялата власт в България.

Бурните икономически и политически времена, които изживява световната икономика и политика, ни навява на мисълта да затворим временно страницата с мислите за власт на Монтескьо и да отворим тази на “плаващия кораб в бурно море”, когато на руля на управлението на кораба е задължително да има само един човек и той е **капитанът**, който да го изведе на тихия пристан.

Успех, попътен вятър и щастливо плаване е нашето пожелание към печелившите.

БОРБА

Местни – общински избори

за кметове на общини, кметства и общински съветници се провеждат заедно с тези за президент на 23 октомври 2011 г. – първи тур, и на 30 октомври 2011 г. – втори тур

Кандидатите за кметове на общини и кметства са общо –	9821 души
От тях само за общини –	1927 души
Които се борят за кметските места в –	264 общини
Кандидати за кметове на кметства –	7894 души
Които се борят за кметските места в –	2066 кметства
Кандидати за общински съветници общо	42 107 души

На таблица 2 са посочени първите двама кандидати за кметове в 27 областни града, които са получили най-много гласове на първия тур на изборите, проведен на 23 октомври 2011 г. Който от тях е получил 50% + 1 глас от гласовете, се приема избран за кмет. Тези, които не са постигнали този процент на получени за тях гласове се състезават на втория тур на изборите на 30 октомври 2011 г. При това гласуване обаче за кмет е избран този кандидат, който е по-получил повече от гласовете, дори и под 50% гласували.

Какво показаха изборните резултати след първия тур на гласуването?

Таблица 2

Областен град	Име и фамилия на кандидата	От коя политическа сила е	Брой на получените гласове	Проценти, избран/балотаж
Благоевград	Атанас Камбитов	ГЕРБ	14 933	40.86
	Емил Костадинов	БСП	7949	21.75 балотаж
Бургас	Димитър Николов	ГЕРБ	57 585	71.41 избран
Варна	Кирил Йорданов	ГЕРБ	24 543	30.10
	Веселин Марешки	Иниц. к-т	15 091	23.98 балотаж
Велико Търново	Даниел Панов	ГЕРБ	7902	33.27
	Николай Илиев	БСП	5694	23.98 балотаж
Видин	Владимир Тошев	ГЕРБ	5593	23.07
	Герго Гергов	БСП	5052	20.84 балотаж
Враца	Петя Аврамова	ГЕРБ	7175	34.59
	Николай Иванов	Иниц. к-т	7329	35.53 балотаж
Габрово	Таня Христова	ГЕРБ	14 364	57.67 избрана
Добрич	Детелина Николова	ГЕРБ	18 899	63.55 избрана
Кърджали	Хасан Азис Исмаил	ДПС	15 640	51.95 избран
Кюстендил	Петър Паунов	Коалиция “Кюстендил”	15 494	52.94 избран

Ловеч	Корнелия Маринова	ГЕРБ	663	36.09
	Минчо Казанджиев	БСП	7634	41.55 балотаж
Монтана	Златко Живков	ВМРО-НИЕ	10 496	55.06 избран
Пазарджик	Тодор Попов	Иниц. к-т	31 550	68.60 избран
Перник	Ирина Соколова	ГЕРБ	10 48	36.1
	Росица Янакиева	БСП	12 842	44.24 балотаж
Плевен	Найден Зеленогорски	БНД	8647	28.49
	Димитър Стайков	ГЕРБ	10 094	33.27 балотаж
Пловдив	Иван Тотев	ГЕРБ	32 955	35.94
	Славчо Атанасов	ВМРО-НИЕ	24 043	26.22 балотаж
Разград	Валентин Василев	ГЕРБ	7591	32.31
	Денчо Бояджиев	Иниц. к-т	7857	33.54
	Хасан Ахмед Адемов	ДПС	6069	25.83 балотаж
Русе	Пламен Стоилов	ГЕРБ	20 980	44.42
	Искрен Веселинов	СК и ВМРО	8800	18.63 балотаж
Силистра	Юлиан Найденов	ГЕРБ	4890	34.96
	Тихомир Борачев	БСП	3107	22.21 балотаж
Сливен	Йордан Лечков	ГЕРБ	8107	25.84
	Кольо Милев	БСП	9027	28.77 балотаж
Смолян	Николай Малемов	ГЕРБ	8518	40.84
	Дора Янкова	БСП	869	41.33 балотаж
София	Йорданка Фандъкова	ГЕРБ	81 862	53.13 избрана
Стара Загора	Живко Тодоров	ГЕРБ	23 016	46.38
	Бойчо Биволарски	БСП	8930	18.00 балотаж
Търговище	Иван Неделчев	ГЕРБ	6173	28.71
	Красимир Мирев	БСП	8337	38.77 балотаж
Хасково	Иван Панайотов	ГЕРБ	7777	23.59
	Гоерги Иванов	Коалиция "Хасково"	13 868	42.06 балотаж
Шумен	Красимир Костов	БСП	18 789	52.05 избран
Ямбол	Георги Славов	ГЕРБ	12 533	40.50
	Мариета Сивкова	БСП	5801	18.74 балотаж

В девет областни града (табл. 2) още на първия тур бяха избрани кметовете, от които в четири (Бургас, Габрово, Добрич и София) са от политическа партия ГЕРБ, а останалите пет са: от ДПС – 1, Коалиция “Кюстендил” – 1, ВМРО-НИЕ и инициативен комитет – 1, и БСП – 1. Това показва, че управляващата партия ГЕРБ още на първия тур спечели най-много кметски места и навлиза във втория тур с по-добър резултат от всички останали политически сили, участващи в изборите.

В национален мащаб ГЕРБ печели и 38% от избраните на същите избори общински съветници. След всичко това може на право да се каже: ГЕРБ взе цялата власт.

Друго показателно е, че в 18 областни града, в които се проведе втори тур за избиране на кмет, първото място на най-много получени гласове (11) се взема от тези на ПП ГЕРБ, а в останалите 7 разликата в получените гласове е минимална.

СЛЕД ВТОРИЯ ТУР

Което още може да се добави към казаното дотук, е, че на балотажа в областните градове БСП претърпя загуба, както и глобално в цялата страна. Нейни представители ще останат да кметуват само в Търговище, Разград и Ловеч, където и досега изпълняваха тази длъжност. Във Варна, Ямбол, Стара Загора, Враца, Плевен, Велико Търново и Русе победител е ГЕРБ.

Тази изборна победа на ПП ГЕРБ в никакъв случай не може и от най-големите песимисти да се нарече конюнктурна. Тя е резултат от упорита и повсеместна работа с хората, което трябва да се признае и от тези, които зад тази работа видяха популизъм и изборна манипулация. На нея не можах да се противопоставят и случаите на незначителното и неизпълнението на законовите разпоредения и преди всичко от служители на публичната администрация в голямата си част гравитираща или направо партийно контролирана от ГЕРБ. Затова занапред погледът и усилията на спечелилите изборите трябва да бъдат отправени основно към тези служители с изисквания за спазване на законността, за да не им изиграе победата лоша шега, от която изходът ще бъде печален. И накрая нека не се забравя, че в политиката поправителен изпит няма.

РЕЗУЛТАТИ ОТ ИЗБОРИТЕ ЗА ОБЛАСТНИ И ОБЩНСКИ КМЕТОВЕ, ПРОВЕДЕНИ НА 23 ОКТОМВРИ 2011 Г., И НА ВТОРИЯ ТУР, ПРОВЕДЕН НА 30 ОКТОМВРИ 2011 Г.

Таблица 3

Партия	Избрани областни кметове	Бр.	Избрани общински кметове – бр.
ГЕРБ	Варна, Плевен, Ботевград, Бургас, В. Търново, Габрово, Добрич, Пловдив, Русе, Силистра, Ст. Загора, Ямбол	14	73
БСП	Перник, Видин, Шумен, Сливен, Търговище, Ловеч, Разград	7	56
ДПС	Кърджали	1	32
НДСВ	--	--	5

РЗС	--	--	2
ВМРО	--	--	2
Движение "Гергьовден"	--	--	1
ДСБ	--	--	1
ВМРО-НИЕ	Монтана	1	--
Независими	Враца – Николай Иванов	1	--
Иниц. к-т	Кюстендил	1	--
Коалиции	Хасково – Георги Иванов	1	--
Независими	Пазарджик – Тодор Попов	1	--

РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА МЕСТАТА В ОБЩИНСКИТЕ СЪВЕТИ ПО ПОЛИТИЧЕСКИ ПРИЗНАК В ОБЛАСТНИТЕ ГРАДОВЕ

Таблица 4

Благоевград		ДПС	49.10%	"Синята коалиция"	
ГЕРБ	20.19%	ГЕРБ	20.05%	и ВМРО	9.70%
БСП	11.95%	БСП	15.23%	Силистра	
ЕНП	5.62%	Кюстендил		ГЕРБ	32.94%
РЗО	1.97%	ГЕРБ	19.67%	БСП	18.13%
Бургас		БСП	17.37%	НФСБ	2.06%
ГЕРБ	47.49%	Коалиция "Кюстендил"	28.63	Сливен	
БСП	10.23%	Ловеч		ГЕРБ	24.82%
НФСБ	11.64%	ГЕРБ	34.16%	БСП	18.13%
ДПС	2.62%	БСП	32.46%	ДПС	2.54%
Варна		ДПС	3.64	Смолян	
ГЕРБ	24.92%	Монтана		ГЕРБ	35.25%
БСП	12.17%	ГЕРБ	24.36%	БСП	30.33%
ДПС	5.19%	БСП	18.36%	ДПС	5.78%
Атака	3.71%	ВМРО	39.61%	София	
Велико Търново		Пазарджик		ГЕРБ	47.86%
ГЕРБ	28.57%	ГЕРБ	14.96%	БСП	22.43%
БСП	18.96%	БСП	12.87%	"Синята коалиция"	11.54%
ДПС	2.93%	"Синята коалиция"	3.02%	Атака	3.12%
Атака	2.79%	КП "Тодор Попов за Пазарджик"	30.27%	Стара Загора	
Видин		Перник		ГЕРБ	39.32%
ГЕРБ	24.69%	БСП	33.30%	БСП	15.29%
БСП	18.88%	ГЕРБ	26.65%	НФСБ	2.50%
Атака	3.72%	БСП	8.80%	Търговище	
РЗС	9.87%	Лидер		ГЕРБ	21.03%
Враца		Плевен		БСП	25.36%
ГЕРБ	31.37%	ГЕРБ	29.98%	ДПС	23.42%
БСП	14.53%	БСП	16.01%	Хасково	
Атака	2.73%	БНД	18.37%	ГЕРБ	20.59%
РЗС	1.86%	Пловдив		БСП	6.15%
Габрово		ГЕРБ	33.73%	ДПС	12.57%
ГЕРБ	51.21%	БСП	12.06%	Коалиция "Хасково"	29.04%
БСП	18.18%	Коалиция ВМРО,		Шумен	
Атака	3.96%	ОДС и др.	15.24%	ГЕРБ	34.29%
РЗС	6.55%	Разград		БСП	35.51%
Добрич		ГЕРБ	34.73%	ДПС	8.54%
ГЕРБ	54.03%	БСП	12.06%	Ямбол	
БСП	16.39%	ДПС	24.17%	ГЕРБ	36.72%
ДПС	4.81%	Русе		БСП	15.65%
Атака	5.67%	ГЕРБ	37.36%	КП "За Ямбол"	7.65%
Кърджали		БСП	12.79%		

Ясен Бояджиев

Мнозина справедливо откриха сходство между последните български избори и времената, описани от Алеко Константинов. Виновни са обаче не толкова някакви печални традиции, колкото характерните черти на днешното управление.

Като на митинг неколкостотин души протестират в тъмното пред затворена селска избирателна секция, неуспели да гласуват, макар че са идвали по няколко пъти и са чакали с часове. При преброяването в секция в областен град купчина бюлетини са обявени с лека ръка за невалидни, защото се отклонявали от идеалния хикс. Куп използвани бюлетини се въргалият край боклукчийска кофа на улицата в друг областен град.

Хиляди членове на избирателни комисии в столицата мъкнат чували с бюлетини и се лутат в тъмницата като в бежански лагер, докато часове наред чакат, за да предадат избирателните протоколи. Други стотици, успели поне да влязат вътре в залата, където работи Общинската избирателна комисия, скандират „Мафия! Мафия!“.

ИЛИ СА ГЛУПАВИ, ИЛИ СА САДИСТИ

Това са само няколко, типични за цялата страна, картини от българските избори през 2011-та. Мнозина справедливо отбелязаха сходството с времената, описани от Алеко Константинов преди повече от век. В последните 20 години обаче България така или иначе се бе откъснала в голяма степен от това сходство. Тъй че случилото се е израз не толкова на някакви печални „изконни“ български политически традиции, колкото на характерните черти на днешното българско управление, провело избори „по свой образ и подобие“.

Първо, израз на законодателна немощ, некомпетентност и некадърност, заради които изборният процес бе „реформиран“ точно толкова „успешно“, колкото и здравеопазването, пенсионната система, образованието или каквото и да било друго.

Наглост, немощ, некадърност

И в този случай, без да реши нито един от старите проблеми, като многобройните форми на изборна търговия и контролиран вот или пропуските в избирателните списъци, новият закон създаде нови проблеми с куп недомислици и откровена глупост.

„Законът е безумен! Написан е или от много глупави хора, или от садисти. Или е вратичка за фалшификации“, казва в телевизионно интервю председател на избирателна комисия.

БЕЗУМИЕ, БЕЗЗАКОНИЕ И БЕЗНАКАЗАНОСТ

Към „безумния“ закон обаче се добави характерната управленска немощ и катастрофата бе гарантирана. В резултат от тази комбинация повсеместно и по цялата верига на изборната процедура бе нагледно демонстриран пълният набор от възможни неразбории и закононарушения, отварящи широко вратите за манипулации и потъпкване на конституционни права.

Оказа се например, че отдавна издирвани от държавата престъпници, присъстват в избирателните списъци и биха могли спокойно да гласуват. Кое не можеше да направят хиляди граждани, кой знае защо поставени в някакъв „забранителен списък“ от същата държава. Тя създаде „по свой образ и подобие“ и изборната администрация – затворена, непрозрачна и некомпетентна, доминирана от партийност вместо от професионализъм.

„Перфектен хаос за милиони! Къде е гаранцията за легитимност на онова, което ЦИК подава като резултати? Това има ли нещо общо с избори, демокрация, с държавност въобще!“, описа резултата друг председател на избирателна комисия. Естествено, авторите на „перфектния хаос“ няма да понесат никаква отговорност.

ЦИНИЗЪМ И ДЕБЕЛАШКО БЕЗОЧИЕ

Може би затова, с характерното напоследък дебелашко безочие, те си позволяват нагло да отричат дори съществуването на проблема.

Оказа се например, че хилядите неправомерно попаднали в „забранителния списък“ сами са си виновни. А и, както бе обяснено в типичен тоталитарен стил, отнемането на конституционни права е без значение, когато броят на засегнатите е „пренебрежимо малък“.

„За първи път имаше правила, които да гарантират честността на вота“, обяви авторката на изборния кодекс. А ако някой не

мисли така, то е защото губи изборите. Дали, доколко и чия победа или загуба са повлияни от безбройните изборни безобразия е трудно да се каже. Но породената от тях огромна вълна от съмнения и недоверие нанася достатъчно силен удар върху и без това крещащата българска демокрация.

В. „Република“

Становища

Бъдещето на България през очите на стар български емигрант и активист в Северна Америка

Д-р Иван Гаджев е политически емигрант в САЩ от 1968 г. Основател и директор на Института по история на българската емиграция в Северна Америка „Илия Тодоров Гаджев“ с филиал в гр. Гоце Делчев – България. Д-р Гаджев е добре познат на читателите ни от неговите статии и отворени писма, които след като публикувахме, намериха място и в много български медии. Надяваме се и сега да се получи така и най-после гласът на българина, посветил живота си на съхранението на архивите и паметта на българската емиграция, да бъде чул от нашите политици.

- Д-р Гаджев, все повече слушаме гуките ДРУГАТА БЪЛГАРИЯ произнасяни от различни български политици, явно с различно тълкуване на съдържанието. Какво е истинското съдържание на този израз и кой е първоизточника му?

- Изразът не е нов и е на г-н Стефан Попов. ДРУГАТА БЪЛГАРИЯ са хилядите българци прокудени в чужбина от комунистическата власт след преврата на 9 септември 1944 г. Разпръснати по целия свят, те живеят с образа на Родината, с нейното минало, трагично настояще и неизвестно бъдеще. Те ревностно пазят своите спомени, българските традиции и обичаи, честват националните празници и тачат историята. Принудени да се враждат в чуждия свят, българските изгнаници стават ДРУГАТА БЪЛГАРИЯ, чийто образ създават в продължение на половин век, и стават неразделна част от българската история.

Трудно е да се определи точният брой на българската политическа емиграция. Никой не е водил сметка за него освен органите на

българската Държавна сигурност (ДС), която бе отворила „Война“ на емиграцията. Война на дезинформация, шпиониране, убийства, отвличания и преследване – не само на емигрантите, но и на техните близки, останали в България до 10.11.1989 г.

Органите на ДС най-много са се интересували от двете големи организации – Българския национален комитет „Свободна и независима България“ и от Българския национален фронт, съответно и от техните изявени водачи. Специални мерки са използвани за спечелване на емигранти, които не са ангажирани с дейност против комунистическата система в България, така че да бъдат противопоставени на „вражеската“ емиграция. Комунистическата власт обявяваше за врагове на България онези българи, които не споделяха нейната идеология. Разпилени в различни държави те запазват в сърцата си образа за Родината и мечтаят да я видят отново самостоятелна и демократична. Тази мечта продължава и след 1989 година.

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ, ИНК.

130 ГОДИНИ НЕЗАВИСИМА БЪЛГАРИЯ

На 22 септември 1908 г. в старопрестолния
Търновград Н. В. княз Фердинанд I
провъзгласи Княжество България за
царство и чрез Манifest към българския
народ обяви Независимостта на България.

Манифест към българския народ

Въодушевен от това свето дело и за да отговоря на държавните нужди и народното желание, с благословението на Всевишния прогласявам съединената на 6 септемврий 1885 година България за независимо Българско Царство и заедно с народа си дълбоко вярвам, че този *Ми акт* ще намери одобрението на Великите Сили и съчувствието на целия просветен свят.
Да живее свободна и независима България!
Да живее Българският Народ!

Фердинанд I

2012

ЯНУАРИ	ФЕВРУАРИ	МАРТ	АПРИЛ	МАЙ	ЮНИ
30 31 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	30 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30
ЮЛИ	АВГУСТ	СЕПТЕМВРИ	ОКТОМВРИ	НОЕМВРИ	ДЕКЕМВРИ
30 31 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	31 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30

- Вие сте живели в България до 31-та си годишнина, а след това 43 години в САЩ. Какво според Вас е най-ценното за българския народ и нация?

- Най-ценното за един народ и държавата са опазването на територията и гражданите. България е водила много войни, които са завършвали със загуба на територия и хора. Тя е може би единствената страна в света, която е заобиколена от свои земи загубени по време на войните. Територията и хората са най-важното нещо за просъществуване на нацията.

- Какво мисли българската емиграция, в която Вие сте активен член през последните 43 години, за отделянето на огромни средства за строителството на инфраструктура в България?

- Подобряването на инфраструктурата, което прави правителството на г-н Бойко Борисов, е добро и важно нещо. Но това идва след запазването на територията и гражданството на България. За какво ѝ е на България отлична инфраструктура ако няма достатъчно българи, които да я използват за развитие на бизнес! Само един поглед към съседна Гърция може да ни покаже, че ние няма да можем да изградим по-добра инфраструктура, а вижте какво става с народа там. Повтарям – най-важните неща са грижите за хората и запазването на територията на България.

Ние сме малка страна, която винаги е била използвана от великите и силни държави. Те сега ни дават големи финансови средства, но гали това се прави само за благоденствието на българския народ? Българската икономика никога няма да може да се конкурира със западната. Трябва да обърнем очите и плановете си на изток, където по мое мнение, ще имаме добър резултат. Преди българската продукция отиваше за републиките на СССР, а сега има потенциал за развитие на търговията с Китай, Близкия и Среден изток – пазари, към които се стремят и западните държави. Подобряването на инфраструктурата ще помогне повече на западните страни, ако България продължава да губи населението си, както това става през последните 22 години.

Ние, като малка страна, трябва да се грижим повече за собственото си население, да го задържим в собствената ни територия, ако искаме да има България след 50-60 години.

- Какво мисли емиграцията за политиката на правителството на Бойко Борисов?

- Според мен премиерът прави всичко с добро сърце за България и вярва в нейното преуспяване. Той прави това въпреки целенасочената и яростна саботажна политика на самия български президент, който е превърнал президентството в генералния щаб на бившите служители на ДС и КГБ, които бяха и все още са закleti врагове на Запада, на НАТО. Когато се разкри, че болшинството от дипломатите ни са бивши агенти на тези органи, президентът Първанов ги защити, а евродепутатът и кандидат-президент на БСП Калфин ги призова да не подават оставките си. Как гледат на това западните правителства – в ЕС и САЩ!

Много от членовете на Народното събрание трябва да обяснят кой ги е избрал да бъдат там? Колко от тях са били избрани поименно, а не групово, като членовете на БСП – клонираната столетница с ново име, но запазила старата си философия и цел? Забраната за българските емигранти да бъдат избирани в Народното събрание показва, че целта е да се запази статуквото – страната да се контролира от бившите агенти и активисти на БКП. Истеричните речи на групата на комунистите в Народното събрание целят само едно – да пречат на правителството да подобри живота на българските граждани.

- Какво смята да прави българската емиграция в бъдеще, ще се връща ли обратно или ще остане на запад?

- Българската емиграция след 10.11.1989 г. в болшинството си е млада, образована, способна и с чувство, че не бе оценена в България. Тези хора се установиха на постоянна работа на Запад, голяма част в САЩ. Там те основаха свой бизнес, свързаха се с влиятелни американци, закупиха си обширни и модерни домове, родиха им се и деца, които учат в престижни училища и университети. Тези емигранти пуснаха дълбоки корени на американска земя, и само хора без достатъчно разбиране на ог-

ромните възможности, които те имат там, може да мислят, че ще зарежат всичко, което са постигнали и построили през изминалите години, и ще се върнат в България, откъдето са избягали. Те вече са част от Америка – нация създадена от различни народности, страна на неограничените възможности в пълния смисъл и съдържание на думата.

- Какво смятате Вие, че правителството трябва да направи за запазване на връзките си с българската емиграция?

- Първо и съдбоносно важно е правителството да не мисли за емиграцията и българите зад граница като за ДРУГАТА БЪЛГАРИЯ. В нея живеят повече млади българи, отколкото в самата Република България. Този, ДРУГАТА БЪЛГАРИЯ, изпраща годишно на близките си в Родината почти двойно повече пари в сравнение с тези, които страната получава от ЕС. Става дума за около 2 милиарда долара, без страната да плаща членски внос, както прави това в ЕС.

Когато българските политици спрат да се страхуват от конкуренцията на българската емиграция и се даде възможност да се гласува поименно за кандидатите за Народно събрание, тогава всичко ще се промени в полза на българите от двете Българияи. Сто депутати в Народното събрание са предостатъчно. САЩ имат 380 милиона жители и само 100 сенатори. За 7-милионна България и 100 депутати са много. Трябва да се преразгледа за последен път и българската конституция. Необходимо е да се събднат думите на Васил Левски за чиста и свята република – без царе, без президенти и вицепрезиденти. Трябва ни парламентарна република с една камара и министър-председател с два мандата. Всеки депутат, както е в страните с истинска демокрация, да се избира след 2-3 публични дебата с неговите опоненти. Само така българите ще могат да бъдат управлявани от умни хора, избирани от умни граждани. Тогава и българските емигранти ще помагат на България така, както го правят тези на Израел, Англия, Франция, Германия и другите живущи в САЩ от десетилетия.

- Каква трябва да бъде ролята на България в света?

- България е много малка, за да върши световна политика. Тя има своите интереси, ограничени на Балканите. Заинтересувана е и от бъдещото устройство на Европа. Груби грешки са били допускани от предишните управници. Въвлечането на страната във войни със съседите е струвало много – загубени територии и население, и огромни репарации. България бе партньор на СССР във Варшавския пакт, а днес е партньор на НАТО. Политиката на българските правителства не е била разбираана преди, не е разбираана и понастоящем. Същото се отнася и за българския народ.

Българският народ се е борил 15 столетия за осъществяване на идеал – създаване на собствена държава, в която обединен може да има условия за свободно стопанско, културно и политическо развитие. От този идеал, който за съжаление не е бил достояние на ни едно поколение, никой не може да се откаже без да бъде опроверган от собствения си народ и от хода на събитията, а трябва да работи за неговото постигане според възможностите си.

Дълг на всяко правителство е да работи за достигането на този идеал, но като се има предвид, че това е идеалът и на другите народи и на неговите съседи, да има и да търси решения на една справедлива за всички основа, при която само може да има спокойно развитие и трайно добросъседство с Македония, Гърция, Турция, Сърбия и Румъния.

- Защо България нехае за децата си, за българските емигранти?

- България нехае за гражданите на ДРУГАТА БЪЛГАРИЯ изоставени там след войните, в откъснатите български земи, като репарации. България нехае за децата си и в Северна Америка. Българските организации са подпомогнати в дейността си единствено с американски средства. От България, като майка, те не получават никаква помощ. Така наречената Държавна агенция за българите в чужбина (ДАБЧ) преди 1989 г. се занимаваше изключително с пропаганда на комунистическите идеи на партията, управляваща в България след 09.09.1944 г., както и с дезинформация на българската политическа емиграция и с

шпионаж в полза на СССР. Днес обаче, тази агенция даже няма право да изразходва пари зад граница, което е шокиращо. Тя няма право да подпомага емиграцията по никакъв начин! Защо тогава тази агенция съществува?

Как българската емиграция трябва да приеме публичната декларация на бившия министър без портфейл, отговарящ за българите в чужбина, че българския народ е ШИБАН народ? Нещо повече, Цеца Цачева – председател на Народното събрание сподели публично мнението си по въпроса с думите: „Разбирам емоцията на Божидар Димитров, когато е изпуснал тази фраза, защото това за мен е ЕМОЦИОНАЛНА РЕАКЦИЯ ЗА НЕЩО, КОЕТО АЗ СЪЩО СПОДЕЛЯМ!“

Масовото емигриране се основава и на подобни определения за българския народ от страна на българските политици. Българите емигрират поради мултикултурното нагържане на, поради нетърпимата атмосфера на беззаконие, двойни стандарти и арогантни политици.

- Какво е мнението Ви за българската дипломация?

- Когато се разкриха фактите, че болшинството от българските дипломати, изпращани в чужбина да представляват нацията ни, са бивши сътрудници и офицери от ДС, емиграцията бе възмутена до крайност. Можем само да предположим какво мислят по въпроса западните политици за България!

Когато евродепутатът от левицата и бивш външен министър в кабинета „Станишев“ Ивайло Калфин публично призова разкритите „дипломати“, чиито имена бяха оповестени като сътрудници на бившата ДС, да НЕ ПОДАВАТ оставки, разкри истинското състояние на политическия елит в България. Ако така българските политици разбират ШИБАНИЯ СИ НАРОД, нека Господ да му е на помощ!

- Какво мислите за президента на България?

- Два президента, два свята. Вацлав Хавел, президентът на Чехия, обяви себе си за АНТИКОМУНИСТ. Неговият девиз е: „Истината и любовта трябва да надделят над лъжата и омразата“. Комунизмът влиза

в списъка на всички репресивни и насилствени движения и в него няма нищо универсално или общочовешко. Днес българите знаят, че например Гоце Първанов е комунист, който вече не иска да бъде наричан така. При всичкото им пъчение на гърди, на целият им помпозен речник, той не ще да каже, че е ченге и комунист. Срамът никога не е бил част от партийната етика и, ако това е причината, ние трябва да му простим, но не и ако е друга причина. Сравнението на Вацлав Хавел с Гоце Първанов, като президенти на две нации, бе публикувано в „Харта 77“. Хавел е един пълен с достойнство човек, приел затвор и тормоз, за да победи лъжата, за да е свободен като дух. Той е подписал документа заедно с още 266 други личности. А тук, дори и след 20 години, един преболядисан комунист, с особен талант към лъжата, стои над страната с дълговременната задача да помогне на безболезнено преминаване от комунизъм към капитализъм, за да може неговите съпартийци да оцелеят.

- Какво мислите за предложенията на депутата Лъчезар Тошев?

- На 16 февруари 2011 г. в Народното събрание се разглежда законопроектът на Лъчезар Тошев за изменение и допълнение на Наказателния кодекс, с което се предлага създаването на състави за престъпления срещу човечеството така, както те са дефинирани в Римския статут на Международния наказателен съд, ратифициран, обнародван и влязъл в сила в Република България.

Идеята на Тошев е да няма давност за престъпленията срещу човечеството. Решение на Конституционния съд от 1992 г. позволява да се погасяват по давност тези престъпления, тъй като те не са описани в закона. Така Конституционният съд е пренаписал с решението си Чл.5 от Конституцията, като в момента международни договори по наказателни въпроси могат да се прилагат само ако поясняват вече съществуващи норми в Наказателния кодекс. Оказва се, че Конвенцията на ООН за неприлагане на давност за престъпления срещу човечеството, макар и ратифицирана от България (обнародвана едва през декември 2010 г. пак по инициатива на

А.Тошев), няма да може да се приложи. Това е защото в Наказателния кодекс има дефиниции за геноцид и за военни престъпления, но не и за престъпления срещу човечеството.

Предложението целеше да запише тези престъпни състави в българския закон, така както те са записани в статута на Международния наказателен съд, но предложението беше отхвърлено. Предложи се и разпоредба, която включва криминализиране на определени тежки категории престъпления, извършени в периода 09.09.1944 – 31.12.1989 г. *Българския народ и българската емиграция бяха шокирани, когато „десните“, от ПП ГЕРБ, гласуваха против носенето на отговорност за престъпленията на комунистическия режим. Те гласуваха против вношения от Лъчезар Тошев законопроект, 22 години след падането на комунизма в България!*

Това решение на „народните избраници“ от ПП ГЕРБ стъписа политическите емигранти в Северна Америка. Някои от тях се завърнаха в България след падането на комунизма, най-вече за да оставят костите си на родна земя. Но останалите гледат от Америка и не могат да разберат какви в действителност са депутатите от ГЕРБ и тяхната политика. Това им дава причини за размисъл, дали условията в България са подходящи за политическото им здраве. Същото може да се каже и за емигрантите, намерили прием и работа в другите държави, дори и тези в Близкия Изток.

Колко сигурен ще бъде животът на емигрантите, ако се върнат в България? Стоници български граждани решиха да останат в Либия, въпреки многократните призови да се върнат в Родината. Какви биха могли да бъдат вътрешните, психологически причини, за едно такова рисковано решение? Толкова ли несигурна е станала България за българите, живеещи извън нея? Политически или физически опасности са имали предвид българите в Триполи, та са предпочели да останат там с ракетните бомбардировки, но да не се завърнат за сигурност в Родината си с това „демократично“ правителство! И все пак, какво би могло да притъпи елементарните инстинкти за опасност, за самосъхранение у българина в чужбина? На този въпрос Харалан

Александров отговаря така: *„Ако се опитаме да поставим везните, ужасът от живеенето в разпадаща се държава и ужасът от връщането в България, може би, и не без основания, тези хора схващат България като не по малко разпаднала се от Либия. Много българи, а и всички изследвания го показват, не мислят за България като за държава, която може да им осигури елементарни условия за живот, подкрепа, солидарност и сигурност. Тоест, България отдавна в умовете на много наши сънародници, особено на тези, които имат опит от широкия свят, не е държава, а територия, изпълнена с повече рискове и заплахи, отколкото с шансове.“*

Най-тежката клетва при социализма беше: „Да ти умрат връзките!“. Очевидно е, че социализмът не само не си е отишъл, но дори е бетонирал позициите си по време на недозапочналите, и поради това недозавършил, ПРЕХОД ОТ ФЕОДАЛИЗЪМ КЪМ КАПИТАЛИЗЪМ. Това се вижда и от дейността в „Народното“ събрание на „народните“ избраници в него.

- Какво трябва да се знае от политиките за емигрантите ни?

- Когато се говори за емигрантите, политиците забравят най-важното. Емигрантите не са единични лица. Те са оставили в България родители, братя, сестри, братовчеди и приятели. Всички те следят как се отнася държавата към родственика им – емигрант. Те ще си спомнят за него и по време на изборите в България. Емигрантът не е единичен гласоподавател. Той влияе и носи със себе си гузина родственици, които са игнорирани от българските политици. Истината за празните обещания и високопарни речи на политиците преди изборите няма да може да се забрави или скрие под дебелия сняг след тях. Винаги след дебелия сняг на забравата идва и пролетта на възстановяване на минали обещания и резултатите от тяхното изпълнение. Народната памет не трябва да е къса и нека да му мислят политиците за времето, когато ще се стопи снегот и истината ще се види.

Интервюто взе: Даниела Крантева (журналист от в-к “Вяра”)

19.07.2011 год., гр.Гоце Делчев

Интервюто отпечатваме със съкращения

Червена номенклатура и изкуство

Цялата демократична българска общност е “смутена”, меко казано, от реализацията на една идея за създаване на музей на тоталитарното изкуство в България, открит на 9 септември 2011 г. в София. Идеята е на големия български скулптор със световна известност Вежди Рашид, настоящ министър на културата. Самата фирма на музея “Тоталитарно изкуство” показва смущението на самия Рашид с неяснотата за коя тоталитарна система става дума. В най-новата история на човечеството съществуват три тоталитарни системи: болшевизъм (съветски тип комунизъм), фашизъм (италиански патент на Мусолини-Джантилие) и националсоциализъм (нацизмът на Хитлер-Розенберг). Предполага се, че става дума за българския комунизъм (социализъм), който беше точно копие на съветския болшевизъм. (Даже в някои отношения нашият комунизъм надмина по своята жестокост съветския.) Нека да си спомним, че още в първите дни на Октомврийската революция (едно чудовищно извращение на учението на Маркс за социалните революции) чрез нейният вожд Владимир Илич Улянов (Ленин) издава нареждане за събарянето на всички паметници на културата, великолепни образци, сътворени от големи руски творци. Съборени са паметниците на великите руски пълководци Кутузов, Суворов, Нахимов, ген. Гурко, Скобелев и др., за да не напомнят на гражданите на новата съветска република за изкуството по времето на царска Русия. Но това не бе най-страшното, то дойде след смъртта на Ленин, когато се появи злобещата фигура на най-големия сатрап в историята на човечеството Йосиф Висарионович Джуга (Сталин). Той започна системно, физически да унищожава велики руски творци във всички области на науката, културата и изкуството.

А нашият Георги Димитров достолепно му се подчиняваше, пренасяйки болшевизма на българска почва, той инспирира братоубийственото “антифашистко” въстание в България през 1923 г. (класически пример за износ на революция), пълен антимакизъм, на което решително се противопостави не кой да е, а самият Д. Благоев (основателят на БСДП). За какъв “фашизъм” в България (1923 г.) става дума, когато италианският фашизъм като идеология се появява в края на 20-те и началото на 30-те години на миналия век на европейската политическа сцена?

Пак по указание на Димитров се извършиха масовите убийства след 9 септември 1944 г. “Народният съд” даде над 2700 смъртни присъди, за разлика от Нюрнбергския, който даде само 7. По негово лично указание бе обесен големият земеделски трибун Никола Петков (дясната ръка на Александър Стамболийски) и т.н.

Тогава кой ще посети този музей на тоталитарното изкуство в България? Предимно застаряващата бивша висша и средна червена номенклатура, тази паразитна “комунистическа прослойка”, която съсна справедливата социална идея и за “заслугите си към българския народ” днес получава тавана на пенсиите от 700 лева, на която днес синовете и внуците от най-големи “комунисти” станаха най-големи капиталисти, и то само за няколко дни. Точно тази прослойка ще гледа с умиление образите на Сталин и Г. Димитров, омразни за огромното мнозинство от българския народ, включително и членове на БКП, защото и между тях имаше честни и почтени хора, които днес са изтласкани от ортодоксалните ленино-сталинисти по периферията.

Музеят ще бъде посетен може би от малка част млади хора, които не са и чували за зверствата в комунистическите концлагери като Белене, Скравена, Ловеч и т.н. Точно тук ще се появи страшното негативно влияние върху тях (в психологически аспект). Благодарение на таланта и майсторството на съответните творци, художници, скулптори и т.н. изваяните образи на най-изявените представители на болшевизма чрез формата си могат да оставят впечатление върху младия човек, че тези личности не са били толкова негативни.

В стремежа си министърът на културата да отгаде нужната почит на своите колеги от времето на комунистическия тоталитарен режим, може би е изтървал този негативен психологически момент, което не е в унисон с формирането на едно истинско демократично европейско мислене у нашата младеж.

Защо БСП, когато бе на власт, не посмя да направи такъв музей? Защото ги е страх, защото са гузни и бягат от своя комунизъм – съветския болшеvizъм.

С това за пореден път БСП демонстрира своя болшевишки манталитет – когато не може с насилие, тръгва тънката перфидност, демагогията и бягането на отговорност. Историческата истина изисква:

1. Закон за безусловна отмяна на смъртните присъди от т.нар. народен съд.

2. Да се направи музей на жертвите на комунистическия тоталитарен режим в България.

Не случайно В. Путин реабилитира царското семейство, изклано до крак от болшевиките, даде нареждане в училищата да се изучава “Архипелагът ГУЛаг” на Солженицин. Крайно време е това да се случи и у нас.

В Германия със закон са забранени всякакви превъплъщения на атрибутите на нацизма, да не говорим за паметници на Хитлер, Гьоринг, Гьобелс и т.н. А бившият нацистки концлагер Дахау е превърнат в музей на жертвите на националсоциализма (вж. снимките).

Ако наистина притежаваме демократично европейско мислене, нека съзнателно или не, не правим опити за реставрация на едно страшно позорно минало от историческото развитие на нашето общество – болшеvizма.

Нека не тровим съзнанието на младежта с неговите рецидиви. Това е сериозна пречка за истинския демократичен и европейски просперитет на България.

Цветан Цанински – председател на Областния съвет на Съюза на репресираните от комунистическия тоталитарен режим – Шумен

Паметник на жертвите на концлагера Дахау

Килиите

Пеиците

Д-р В. Стоянов

Службите – впечатления и срещи

Продължение от миналия брой

Дългогодишно приятелство ме свързваше с Тодор Толев. През годините преди промяната чувах, че работел в охраната на Тодор Живков, някои твърдяха, че работи в Службите, но като какъв, така и не разбрах, нито пък се интересувах. Беше запален шахматист и оттам започна приятелството ни. Човек често можеше да го види в градската градина пред театъра, а и да поиграе шах с него. Беше много услужлив и чувствителен към болките на другите. След промяната регистрира доста фирми, с най-различни хора, включително и с днешния премиер Бошко Борисов. Правят се опити това съдружие да не се разгласява, не знам по какви причини.

Толев беше много разочарован от това, което ние наричаме промяна. Срецахме се почти всяка седмица с него и теми на разговорите ни бяха положението в България и събитията по света. Един ден ми телефонира и помоли да отида при него в офиса. Попитах дали е спешно, тъй като имам уговорена среща.

- Веско, ела, защото имам сериозен разговор с теб.

Отидох веднага. При него имаше още четирима души.

- Казах ви кой е човекът. Сега ще го попитам за мнението му по въпроса, който ни вълнува. Веско, работил си и си живял доста години в чужбина. Виждаш го какво плачевно положение сме стигнали. Според теб как ще реагира Западът, ако в България военните вземат властта.

- Тоше, има една народна поговорка, че всяко чудо траело три дни. Ако излезем от сферата на народното творчество, ще ти припомним случаите на военни преврати в Турция и Гърция. На Запад понаписаха нещо, поразкритикуваха, помърмориха, но после всичко утихна. В двете страни военните сложиха някакъв ред, по-късно предадоха властта на цивилните. Не виждам обаче у нас войската или полицията да свършат нещо подобно, защото, реално погледнато, ние нямаме нито едното, нито другото. Това си е мое мнение, не задължава никого.

Толев каза, че има разговор с мен и помоли присъстващите да му се обадят по-късно. Така останахме двамата с него.

- Тоше, ти ме представи, но не каза кои са хората, които присъстваха на разговора.

- Имената не е нужно да ти казвам. Двама са от МО и двама от МВР.

- Мен животът ме е научил, че не е тайна това, което е известно на повече от двама души. Бъди много внимателен.

- Хората са ми много близки, с някои имам общ бизнес.

Така се разделихме. Два месеца по-късно Тодор Толев бе застрелян от двама мотористи пред входа на къщата, където се помещаваше офисът му.

Като говоря за лични впечатления и срещи със Службите, не мога да отмина Цветко Цветков (починал на 22 септември 2011 г. – бел. ред.), бивш гл. секретар на МВР. Запознанството ни с него стана случайно, по инициатива на негов бивш служител, който ми обясни, че решил да ни срещне нас, двамата мъже с коренно различен житейски път. Единият – Цветков – математик, научен работник, интелектуалец, дългогодишен кадър на Държавна сигурност, другият, аз – богослов, филолог, д-р по философия, “народен враг” и политически затворник по тоталитарно време. Срещата се състоя в един ресторант в близост до МВР, разговорът имаше предимно опознавателен характер. Цветков ме покани в министерството, уточнихме ден и час. Пропуск не вадих, защото той ме посрещна на официалния вход, при лъвовете. Срещата продължи, без да гледаме часовници, изоставихме официалния тон, минахме на “ти”.

- Познавах те по някои донесения, но информацията им не се потвърди. Радвам се, че сега мога да получа и лични впечатления.

- Аз също се радвам, защото има много въпроси, свързани с работата на Службите, на които не винаги съм намирал верния отговор. Ти си математик, аналитик, занимавал си се с научна работа, как реши да преминеш на работа в Държавна сигурност и как съчетаваш работата си там с чудесната поезия, която излиза под твоето перо?

- Тези въпроси са ми задавали и други хора. Ти знаеш, че обикновено всяка институция се стреми да привлече на работа високкоквалифицирани специалисти. Държавна сигурност не правеше

изключение, нещо повече – ръководството се стремеше да се освободи от служители, които не отговаряха на новите високи професионални изисквания.

По въпроса за съчетаването на работата в ДС и поезията разменихме доста мисли и ако ги обобща, съвсем накратко бих казал, че независимо какво работи човек, той има нужда вечер да вземе един душ. Това е мое мнение, но мисля, че не греша. С Цветко Цветков имаме какво да споделяме и за миналото, и за настоящето, независимо от често различните оценки за хора и събития.

По-горе изложих мои лични впечатления, преживявания, срещи и разговори със служители на Държавна сигурност преди и след т.нар. промяна. Те повдигат само крайчеца на завесата, зад която, все още в тъмнина, се очертават контурите на една репресивна институция, създадена да охранява и осигурява властването и спокойния живот на номенклатурата на управляващата партия. За мен обаче е нелогично към клеветническата агентура на едно управление на Държавна сигурност да бъдат причислявани служителите на военното и научно-техническото разузнаване и контраразузнаване и техните сътрудници. За съжаление те бяха публично оповестени и заклеймени – нещо, което не прави нито една държава, която полага грижи за своята отбрана и технически напредък. Известен е фактът, че американски посланици, които са представлявали държавата си у нас, са работили за ЦРУ, а Дж. Пардю е работил 27 години за същата шпионска организация. Всичките тези “дипломати” ние ги приемаме с отворени обятия, без възражения.

Не можем да забравим и простим тежките престъпления на репресивния апарат. Веднага след 9 септември 1944 г. хиляди българи бяха арестувани, инквизирани и убити без съд и без присъда. Ликвидирани бяха интелигенцията, творците в областта на науката, културата и изкуството. Новите управници твърдяха, че ще създадат своя, вярна на партията научно-техническа и художествено-творческа интелигенция. Те не разбраха, че такива кадри се създават и отглеждат с десетилетия. Всичко това забави развитието на страната с много години, в някои области го върна и назад. Клеветата и доносите бяха издигнати в държавна и партийна политика, а авторите им бяха материално стимулирани. Това доведе до унищожаване на духовните и морални ценности и до нравствения упадък на обществото, което днес се задълбочи. Истината за този тежък период от историята

на българския народ трябваше да стане негово достойствие. Тя не може да бъде изследвана и оценена от един човек или една партия. До нея може да се стигне, когато честни, непокупни сънародници – историци, юристи, философи, кадри на репресивния апарат и техните жертви, седнат на една маса с единствената мисъл да изследват тези 40 години и с много воля и усилия да стигнат до истината. Българският народ има правото, а и желанието да я научи, за да може, очистен от съмнения, обвинения и лоши чувства, да продължи напред.

(Със съкращения)

Бел. рег. Не можем да не се съгласим с мнението, което г-р Стоянов изразява в края на разказа си за срещите, които е имал по време на комунистическото управление със сътрудници на “службите” (Държавна сигурност) – крепители, пазители и оръженосци на комунистическата партия, преименувана след 10 ноември 1989 г. в социалистическа, за морала на тези хора, начин на действие, мислене и арогантност.

Разноезичие за ролята на ДС и службите за управляващите комунисти, от една страна, и българския народ, от друга, е имало, има и ще има, защото гледните точки за добро и лошо, за полза и вреда, за насилие и безсилие, за любов и омраза и кого те обслужват са различни.

Когато една институция се създава с цел да бъде информатор, обслужващ потребностите на дадено общество или да го предпазва от рушителните действия на друго такова, както и да пренася информация за постиженията от едното към другото без негово знание, обикновено говорим за шпионаж във всичките му разновидности и форми. Напълно естествено е с оглед специфичността на извършваната от хората, ангажирани с такава дейност, работа нейната многофункционалност и широкомащабност, тя да не бъде дефинирана “от-до” и с “яки бетонни стени да бъде разграничена от други органи, към които фактически принадлежи”. Всяко разграничаване в тази посока ще бъде несериозно. На друга плоскост се поставя обаче въпросът по отношение дискретността около персонажите. Непоправима ще бъде грешката на онези, които, в набезите си за сензации, превръщат дискретността и анонимността в известност и дискредитиране.

Димитрина Нанева

Тило Сарацин и неговата книга “Германия се самоликвидира”

С появата на книгата на Т. Сарацин “Германия се самоликвидира” (Deutschland schafft sich ab) всички заслуги на автора към публичния образ на социалдемократическата партия на Германия (СПД) сякаш бяха зачеркнати и партията постави въпроса за изключването му от редовете си. Причината за “безмилостния завой” в отношението на настоящото социалистическо партийно ръководство към Т. Сарацин се крие в изказаните и защитени със статистически данни от него идеи по повод развитието и бъдещето на германската нация. (Тило Сарацин е 65-годишен, потомствен германски интелектуалец, член на СПД от 1973 г. и до края на 2010 г. е един от тримата председатели на Германската централна банка.)

Теза на Т. Сарацин: И следващите 100 години националните държави в Европа ще съществуват. Изключение няма да прави и Германия. Поради демографското застаряване и ниската раждаемост на германската нация, както и преобладаващата мюсюлманска религиозна принадлежност на имигрантите в страната, може обаче да се окаже, че в края на посочения период територията, очертана от сегашните държавни граници на Германия, ще бъде населена с “35 млн. мюсюлмани и 20 млн. германци”.

Въпросът каква ще бъде националната идентичност на бъдещите германски граждани подтиква Т. Сарацин към анализ на интеграцията на мюсюлманското малцинство в Германия. Според него е неоспорим изводът, че тази миграция и в трето поколение не е съпричастна към ценностите на германското общество, че е изключително нисък процентът на завършилите средно образование нейни представители, дължащо се най-вече на слабото владение на немски език. Мюсюлманските общности в Германия – турската и тези от Близкия и Средния изток, живеят в “гета”, т.е. в отделни райони, като например Ной Кьолн в Берлин. Те сляпо се придържат към традициите и обичаите си; гледат и слушат предимно телевизионни канали на майчиния си език; в домашна обстановка разговарят на майчин език и сключват бракове само в границите на своя етнос. За разлика от мюсюлманските общности, миграцията от Средна и Източна Европа след 1989 г., а преди това и тази от Западна Европа – от Италия, Португалия, Испания, няма проблем с овладяване на немския език и се приобщава към ценностите на германското общество. Тя напуска Германия след определен период от време и се завръща в родината си, например Испания, Португалия и др.

Втората причина, мотивирала написването на книгата според Т. Сарацин, е тревогата за интелектуалното бъдеще на германската нация. Ако до средата на XX в. Германия е лидираща по показател “интелигентност” на нацията си в света, то днес тя изостава в тази област. Процесът се дължи на спадащата интелигентност на германските граждани в тяхната съвкупност (германски народ). Миграцията в Германия “подсилва” най-вече “работническите слоеве” на обществото, а не интелектуалния му елит. На основата на редица английски и американски изследвания Т. Сарацин заявява, че интелигентността на един индивид, а оттам – на една социална общност или нация, е от 50 до 80% генетично и наследствено предопределена. Социалната среда, както и нейните “придобивки”, влияят и определят едва около 20% от интелектуалното развитие на индивида. В условията на XXI в. т.нар. от Сарацин МИНТ – абревиатура на немски език, обозначаваща интелектуалния елит от математици, програмисти, представители на природоматематическите науки, инженери, става критерий за качеството на интелектуалните възможности на нацията с оглед постигнатите от нея международно признати постижения (открития) в изброените области. Въз основа на международно признати тестове за измерване на интелигентността авторът посочва, че с най-високи показатели по този критерий се отличават и днес хомогенните нации – корейската и финландската. В групата на “емигрантските нации” по този показател първо място заема Канада, а не САЩ. Днес Германия обаче се нарежда в средата на класацията по интелигентност на европейските нации.

Този извод е повод за Сарацин да преосмисли въпроса за възпроизводството на отделните класи и съсловия, съставляващи генетичния субстрат на германската нация с оглед на бъдещето. По-бързото и акселериращо възпроизводство на нисшите класи и съсловия в германската нация, част от които са мюсюлманските имигранти от Турция, Близкия и Средния изток, Африка и Азия, задълбочават негатив-

ната тенденция в развитието на качеството “интелигентност”, а германската нация става все “по-ниско” интелигентна.

Начини за овладяване на ситуацията. Според Т. Сарацин емигрантите в Германия, за разлика от тези в Канада и САЩ, са “емигранти за социална помощ”. **Широкият спектър на покритие и размерът на отпускните помощи от германската “социална държава” е причина за мощния мигрантски наплив в страната.** Ето защо тенденцията трябва да се преобърне, т.е. да се ревизират социалните програми, осигуряващи в Германия например на семейство от двама безработни и едно дете сумата от 400 евро месечен доход извън помощите, отпускани за наем на жилище, отопление, електричество и т.н. Сарацин подчертава, че принципът, върху който е изградена германската “социална държава” – всеки германски гражданин месечно трябва да разполага със сума, равняваща се поне на 60% от средностатистическия доход в държавата, въвежда и изгражда чувство за “преобгрижване” у получателите на социални помощи, но не допринася и не ще подкрепи създаване на обществено богатство с високо качество.

Застаряването на германската нация – според изчисленията през 2050 г. средната възраст на населението в Германия ще бъде 52 години, и желанието да се поддържа достигнатият жизнен стандарт, включително високата социална осигуреност на гражданите, ще наложат на държавата екстензивното решение годишно да приема 110 хиляди имигранти. Отрицателните последици обаче за германската нация чрез тази стратегия в интелектуален план ще се мултиплицират. Още повече, че мюсюлманската имиграция е носител на висок криминалитет, тероризъм и насилие в обществото. Поради това Сарацин твърди, че е необходимо да се преосмисли либералната и комунистическата политическа стратегия за изграждане на “мултикултуралистично общество” в Германия. Като нейно противодействие авторът посочва развитието на вътрешните ресурси на нацията за посрещане и решаване на демографските ѝ проблеми. Запазването и поощряването чрез възпроизводство на генетично заложените белези на германската нация, най-вече равнището ѝ на интелигентност, се превръщат в цел от първостепенна важност. Процесът трябва да бъде подкрепен със законови средства, включително и с промяна на конституцията. За пример Сарацин посочва възможността от поощряването на раждаемостта сред студентките, които са предимно с германски етнически произход. Авторът предлага за всяко дете, родено от студентка по време на следването ѝ, германската държава да изплаща 50 хиляди евро наведнъж. Това е всъщност общата сума, която всяко дете – германски гражданин, получава от раждането си до навършване на 25 години. Ако следва – месечно социалната помощ възлиза на 322 евро. Раждането пък на 2-3 деца и получаване на такава сума за всяко от тях дава възможност на тази студентка майка да закупи собствен дом в момента и т.н.

Следователно книгата на Сарацин, която има подзаглавие “Да върнем Германия в играта”, предвижда не само смяна на подхода (от екстензивен към интензивен) в овладяване на демографските проблеми в Германия, но и въвеждане на нови приоритети в демографското изграждане на германската нация.

Поуки за българската демографска политика. Идеите на Т. Сарацин относно имиграцията в Германия, опазване на генетичния фонд на нацията ѝ, както и решаване на въпроса за демографското ѝ застаряване са повод за преосмисляне на политиките на българските правителства. **Държавата ни, както и Германия, се намира днес в демографска криза, има проблем със застаряването и възпроизводството на българската нация, с интеграцията на циганите.** Поради това е важно да се оцени своевременно идеята за неекстензивното развитие на нацията ни, за неувеличаване на имигрантския поток в държавата ни и за размера на социалните помощи, особено за ромския етнос, под предлог неговата интеграция. **Крайно време е държавните социални помощи да се отпускат и да се поощряват единствено процесите на образование и квалификация на небългарските етноси, а не те да служат за задоволяване на жизнени потребности.** Факт е, че в България, поради най-ниския средностатистически доход на глава от населението в ЕС, досега няма имиграция от Близкия и Средния Изток, Африка и Азия. **Това обаче не означава, че в близките 10 години тенденцията ще се запази. Ето защо преди да настъпят обрати, за които държавата ни управленски не е подготвена, е нужно спешно да се реши въпросът с преселването на задграничните български етнически общности, особено тези от Молдова и Русия, което ще снесе въпроса за възпроизводството на генетичния субстрат на нацията.**

На второ място трябва политиката на доходите у нас да се измъкне от клещите на потискащия ни комунистически менталитет вече 20 години. Именно той е причината за масовата емиграция на

младите образовани българи. Това означава, че българските граждани за своя труд трябва да получават не “възнаграждения”, а заплати. Това означава, че не работниците и селяните, а представителите на интелигенцията, на интелектуалния национален елит трябва да имат най-високи доходи в държавата, поради качеството на полагания от тях труд и ползата му за създаване на националното богатство. Крайно време е да приемем и като общество, и като нация принципът, че не сме равни по социален произход и интелектуални възможности и че равенството, а не справедливостта са единствено юридически категории с политически привкус. **Историята доказва, че лозунгите на френската и октомврийската революции са упражнение за диктатори, а не начин за разгръщане на творческия потенциал на човешката личност.**

За да бъде успешна държава, в близко време България трябва да усвои внимателно този урок.

Нови книги

Milco Moushmof
706 S. Buchanan Dr.
Monticello, IL 61856, USA

Излезе от печат на български език книгата “Под сянката на свободата” от Милко Мушмов – дългогодишен политически емигрант със семейството си в САЩ.

Книгата от 260 страници е **люксово подвързана**: твърди корици; **уникална**: свързвайки проза и поезия; **двуцветен печат**: черен и червен; **богато илюстрирана**: над 100 снимки; **увлекателна**: автобиографична с аналитични преценки относно имигрантския живот под “Сянката на свободата”.

Поръчки на горния адрес. Цена: 35 щатски долара (включващи всички разходи).

Just off the press in Bulgarian language the book “Under the Shadow of the Liberty” by Milco Moushmof – long-time political refugee with his family in the USA.

The 260 pages book is **luxuriously bound**: hard covers; **unique**: combining prose with poetry; **bi-colored print**: black and red; **richly illustrated**: over 100 pictures; **interesting**: biographical with analytical evaluation about the immigrant’s life under the “Shadow of Liberty”!

Ordering: at the address above. Price: \$35 (incl. S&H).

Пишат ни

Бележка на редакцията

В извънредния брой на сп. “Борба” (септември 2011 г.) на гърба на първа корица е допусната техническа грешка по отношение годината, в която г-н Ангел Гъндерски е постъпил като член на Съюза на българските национални легиони (СБНЛ). Вместо 1933-1934 г., както е в оригинала, откъдето са взети сведенията, е записано 1942-1943 г.

За допуснатата неточност молим за извинение.

Тук отпечатваме и писмото до редакцията на г-н Кирил Крумов, с когото г-н Гъндерски е бил съученик във Врачанската мъжка гимназия.

Уважаеми г-н Спасов,

Получих извънредния брой на сп. "Борба" и по този случай ти изказвам моята благодарност. Списанието се чете с интерес от честните българи и се предава от ръка на ръка. Това е така, защото "Борба" е единственото списание, което разгласява идеите на д-р Иван Дочев за изграждане на национално могъща и социално справедлива България. Повод да напиша това писмо е допуснатата неточност в текста на извънредния брой. На втората страница на корицата е дадена кратка справка от биографията на инж. Ангел Илиев Гъндерски. Той е един от най-верните приятели на д-р Иван Дочев и дългогодишен зам.-председател на БНФ. В текста е допусната следната неточност:

Отпечатано е, че инж. Ангел Гъндерски е постъпил в редиците на Легиона през 1942-1943 г. Това не е вярно. През 1942 г. аз бях водач на Легиона при Врачанската мъжка гимназия. През 1943 г. бях околийски водач на Легиона във Врачанска околия. В нашата околия имаше 13 легиона. Три от тях бяха във Враца, а другите бяха в други населени места в околията. Аз бях приет за легионер през есента на 1938 г., когато постъпих като ученик във Врачанската мъжка гимназия. Тогава водач на гимназиалния легион беше ученикът Георги Гоцов Георгиев. Наричаха го Гьопи-Гьоп. Откъде идваше това име – не знам. Той се занимаваше с организационните въпроси на Легиона. Негов първи заместник беше ученикът Ангел Илиев Гъндерски. Той отговаряше за идеологическата дейност в Легиона. Ангел Гъндерски е станал член на СБНЛ през есента на 1934 г. През есента на 1939 г. той става студент по инженерни науки в Чехословакия. През студентските си години продължава да развива своята патриотична дейност.

След окупацията на България от Червената армия в България се създаде "народен съд". Този съд издаде смъртна присъда срещу Ангел Гъндерски и той не се завърна в България. Заедно с д-р Иван Дочев и други български патриоти те създадоха Българския национален фронт.

Инженер Ангел Илиев Гъндерски след войната се пресели в Канада и до края на живота си беше жител на град Торонто. Като емигрант той остана верен на своите младежки идеи, поради което се включваше активно в дейността на БНФ. Той беше **велик българин!**

Когато постъпих в редиците на Легиона, аз бях в четвърти клас на гимназията. Ангел Гъндерски беше в осми клас. Той подготвяше всички идеологически материали в нашия Легион. Тези материали обаче публично се изнасяха от легионера Иван Найденов Петров – Байко. Гъндерски и Байко бяха мощен тандем, който разнасяше славата на Легиона както при нашите сборове, така и при всички национални тържества. Байко имаше дарба на голям оратор и когато говореше, всички го слушаха с внимание. По тази причина ние му бяхме дали званието народен трибун.

Байко беше тогава ученик в седми клас на гимназията. Врачанската мъжка гимназия имаше 1500 ученици, а легионерите в нея бяха повече от 300. По това време политическите партии бяха забранени и българският народ вървеше към възход. По жизнен стандарт българите бяха на първо място сред балканските държави, на шесто място в Европа и на осмо в света. Сега сме последни в Европа. Аз съм вечният оптимист и съм сигурен, че българите в скоро време ще заемат своето достойно място сред другите народи по света. България е вечна!

За България

Кирил Крумов, Враца

Драги Гошо,

Списанието ни "Борба" винаги е било в сърцето ми като нещо мило и свято. Но последният, септемврийският брой, беше извънредно изумителен и блестящ със своите статии, особено тия на Любомир Канов ("България: свобода на словото"), на Иван Григоров ("Не зловеща неграмотност, а зловещо ехо") и на инж. Георги Чаракчиев ("Чуждото не щем и своето не даваме"). Сърдечни поздрави на авторите и на тебе лично за вашата далновидност, вкус, прозрение и патриотизъм! Ако имах такава възможност, аз бих ги поставил във възпоменателна капсула и зазидал в крайгълния камък на някоя новострояща се правителствена постройка за вековното им запазване за бъдещите поколения! Със своите кратки, но огнено верни доводи те изкристализират есенцията на българската вековна трагедия, писана и изписана в хиляди токове.

Браво!

Мулко Мушмов преди емигрирането

Твой: Мулко Мушмов

С ВЯРА

Получих петте броя от поредната 197-а книжка на сп. "Борба" на БНФ, Инк., от септември 2011 г. Безспорни истини се обнародват в него, със загриженост за съдбата ни като личности, народ и държава. Мъчително силно ме трогна болката в сърдечността от статията на г-н Любомир Канов "България: свобода на словото".

В основата на всички умишлено престъпни бъркотии стоят античовешките действия на Антихриста, с неговите служи във всевъзможни образи, един от които е и кървавият окултизъм с име "комунизъм".

Светът тъпоглаво и упорито върви към своята гибел.

Човеци, с вяра в Бога, осъзнайте се, сплотете си – избавете се

Димитър Бутански

Уважаема редакция, уважаеми г-н Спасов,

Единственото останало в страната действащо дружество "Българска орда" от 12 през деветдесетте години на миналия век отпразнува своята 15-годишнина със запазени статут, организационна форма и културно-просветна дейност за възраждане и повдигане на българския дух и национална идея. Тя е и втората организационна единица в България, след Лондонската, образувана през 1996 г., преминала през всички организационни и идеологически бури, развили се след 2000 г. Осъществен основно на това "кой да води бащина дружина" (тук по-точно – "бащина орда"), старозагорската организация е редовен получател и четец на сп. "Борба". То е основното информационно издание, което заедно с нашите издания – списанията "Авитохол" и "Известия на Българска орда", повдига нашия национален дух и българска идея. В нашите лекционни програми, които ще видите в изпращаната ви юбилейна книжка, дружеството ни е политически и обществено силно ангажирано, но и толкова силно е и партийно дистанцирано и департизирано. Затова и сп. "Борба" е толкова близо със своята тематика и позиции до нас и очакваме с нетърпение получаването му чрез председателя.

Поздравяваме редколегията на "Борба" в неговото списване, избрана тематика, която също с най-голям интерес се посреща и от членовете на Клуба на офицерите, завършили Военното на Негово Величество училище, ШЗО и родолюбивото войнство, с което се поддържат най-близки просветни връзки, изразени с обща културно-просветна дейност.

Д-р Любомир Костов – председател на ИДБО, Стара Загора

На 29 септември 2011 г. в Пловдив беше организирано честване на 100-годишнината от рождението на Приспопаметния Пловдивски митрополит Борис.

Тържеството се състоя в библиотеката на читалище "Г. Търнев". Научили за тържеството, дойдоха негови почитатели от целия град. За всички тях той беше пример за подражание с чистотата и добрината си, с благотата и отзивчивостта към всеки нуждаещ се, с християнския дух, морал, съчетани у човека, духовника, пастира и родолюбеща митрополит Борис.

Прочувствено слово за живота на дядо Борис произнесе отец ик. Йордан Василев от храм "Св. Възраждане".

Вечна да е паметта му!

М. Гамева

Храмът “Св. София” в Охрид е построен от българския цар Борис I на мястото на стара базилика. Той е бил една от седемте съборни църкви, съградени при обявяването на християнството за държавна религия в Българското царство. Тук трябва да намери място и името на най-значимата личност за утвърждаване на християнството в Охридско – архиепископ Теофилакт Български, който е написал жития на най-почитания светец в Охрид – св. Климент Охридски, на св. Наум, на светите Седмочисленици. В тези жития с възторг се говори за дейността на българския цар Борис I и за равноапостолите Кирил и Методий.

Голямо значение за оцеляването ни като народност, след падането на българските земи под властта на Османската империя (1396 г.), има като институция Охридската епархия, която оцелява и след завземането на храмовете от поробителите друговерци и превръщането им в джамии. В тази обща противохристиянска турска акция не останал пощаден и храмът “Св. София”. Когато и той е превърнат в джамия, епископията се пренася в една квартална църква, в която са пренесени и мощите на св. Климент. Така тя става опора на българските в Македония. След отхвърляне на османското владичество на брега на Охридското езеро, заедно с храма на св. Климент, е изграден и манастирът “Св. Наум”, който също бил разрушен.

Свети Седмочисленици (манастира “Св. Наум”)

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Врѣх на строителството на цар Борис I е голямата базилика до стените на Плиска – по мащаби тя надминава и прочутата църква “Св. София” в Константинопол

**Вѣра
Сила
Суверенитетѣ**

Печатѣ: Отечество ООД